

## Arrest

**nr. 53 830 van 23 december 2010  
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Op 19 juli 2007 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De heer (...) blijkt niet in staat te zijn een interview af te leggen, waardoor hij zich volledig aansluit bij de asielverklaring van zijn moeder, Zara. Hun dossier wordt overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat op 25 augustus 2009 weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 26 augustus 2009.

1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest op 27 november 2009. Op 12 januari 2010 werden zij hiervan in kennis gesteld en tevens werd aan Zara het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de vijftien dagen, onder een bijlage 13quinquies.

1.3. Op 28 september 2009 hadden verzoekers reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend.

1.4. Op 5 mei 2010 werd geoordeeld dat de aanvraag ontvankelijk is en, in afwachting van een beslissing ten gronde, werd hen een attest van immatriculatie afgegeven.

1.5. Op 7 juli 2010 werd uiteindelijk beslist voormelde medische regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren. Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 15 juli 2010. Tevens werd verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, omdat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum. De beslissing van 7 juli 2010 is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering als volgt luidt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.09.09 bij onze diensten werd ingediend door :*

*(...) (R.R.: 079070748939)*

*geboren te (...) op 07.07.1979*

*+ moeder :*

*(...) (R.R.: 060062062874)*

*geboren te (...) op 20.06.1960*

*+ zus : (...) (R.R.: 095100958645)*

*geboren te (...) op 20.06.1960*

*nationaliteit: Rusland ( Federatie van )*

*adres: (...) 3200 Aarschot*

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 05.05.10, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.*

*Redenen :*

*De ambtenaar-geneesheer stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene, (...), behandelbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van herkomst, nl. Rusland. Dat de ambtenaar-geneesheer concludeert dat betrokkene niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene en dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien een adequate behandeling, indien ze nodig zou blijken, in het land van herkomst, nl. Rusland, voorhanden is.*

*Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

*Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

*Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : dat er nog steeds een klimaat van onrust heerst) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.*

*Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 15 (vijftien) dagen na de kennisgeving.*

*Reden van de maatregel:*

*betrokkenen verblijven in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.“*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoekers lichten hun eerste middel als volgt toe: “schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel; doordat verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf o.b.v. medische redenen, door verzoeker ingediend op 23 september 2009, ontvankelijk is doch ongegrond om reilen dal uil de door verzoeker voorgelegde medische attesten geen aandoening in zijn hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien een adequate behandeling in het herkomstland voorhanden zou zijn. Terwijl verzoeker bij zijn aanvraag dd. 23 september 2009 o.a. twee medische verslagen dd. 4 september 2009 van zijn behandelende cardioloog dokter (...) had voorgelegd waaruit voldoende bleek dat verzoeker niet alleen lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat hij niet in staat is om verre reizen te ondernemen zonder strikte begeleiding, maar vooral dat een terugkeer naar het herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit indien er zich geen cardio-chirurgische centra bevinden in de nabijheid van zijn woonplaats. Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering: (...) blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uil de voorgelegde medische attesten niet zon blijken dat verzoeker zon h/den aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 23 september 2009, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. Vooreerst heeft verzoeker objectieve en verifieerbare medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan hij lijdt. Met name voegde hij bij zijn aanvraag dd. 23 september 2009 recente medische verslagen bij opgesteld door cardioloog dokter (...). Uit de medische verslagen kan wel degelijk worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt van die aard zijn dat een regelmatige opvolging door een cardioloog noodzakelijk is. Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen dd. 4 september 2009 bleek dat een gegrond verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is. Ten tweede is het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 3 juni 2010 waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 7 juli 2010 heeft gebaseerd, in strijd met de door verzoeker voorgelegde medische verslagen dd. 4 september 2009 opgesteld door zijn behandelende cardioloog. Uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat een medische behandeling van verzoeker momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn. De door verzoeker voorgelegde medische verslagen bevatten een overzicht van de medische aandoeningen waaraan hij lijdt. Als zijn behandelende cardioloog bevestigt dat er medische behandelingen lopende zijn ; dat er bovendien nog medische behandelingen voorzien zijn (ni.a.w. aanvullende onderzoeken) ; dat verzoeker niet in staat is om te reizen zonder strikte

begeleiding ; en dat er tenslotte geen adequate therapie in het land van herkomst voorhanden is (indien er geen kwaliteitsvolle cardiale en cardiochirurgische centra voorhanden zijn in verzoekers regio van verblijf): dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen volstaan. Het advies van de ambtenaar-geneesheer is dan ook foutief en druist in tegen de medische verslagen dd. 4 september 2009 van dokter (...); minstens is het advies voorbarig aangezien er aanvullende medische onderzoeken voorzien zijn waarna verdere diagnoses kunnen worden opgesteld. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen dd. 4 september 2009 bleek dat de medische aandoeningen waaraan hij lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is. Het advies van de ambtenaar-geneesheer druist in tegen de voorgelegde medische verslagen. Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek zou verweerder ongetwijfeld een andere kijk op de zaken hebben gegeven. Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat strijdig was met het medische verslagen van de behandelende cardioloog, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Ten vierde verklaarde de behandelende cardioloog uitdrukkelijk dat verzoeker niet in staat is om te reizen zonder begeleiding en dat een eventuele therapie in het land van herkomst pas als 'adequaat' kan worden aanzien wanneer deze therapie niet alleen beantwoordt aan de kwaliteitsvereisten maar bovenal wanneer deze behandeling voorhanden is in de directe nabijheid van verzoekers regio van verblijf in zijn herkomstland. De ambtenaar-geneesheer is dan ook uiterst voorbarig in zijn advies dd. 3 juni 2010 als hij stelt dat "de medische opvolging in Rusland bestaat, zodat er strikt medisch gezien geen bezwaar voor een terugkeer" zou zijn. De ambtenaar-geneesheer heeft hierbij het dossier van verzoeker geenszins in concreto beoordeeld. De ambtenaar-geneesheer heeft niet eens de vraag gesteld aan verzoeker uit welke regio in de Russische Federatie hij afkomstig. Verzoekers regio van herkomst ligt met name in Tsjetsjenië; op circa 2.500 km verwijderd van Moskou. De ambtenaar-geneesheer erkent in zijn eigen verslag dat verzoeker inderdaad lijdt aan een ernstige hartaandoening waarvoor hij gespecialiseerde opvolging nodig heeft. De ambtenaar-geneesheer bevestigt tegelijk dat omwille van geografische en economische redenen de toegankelijkheid tot deze aangepaste zorgen niet altijd evident is.

(Zie advies Arts-attaché dd. 03/06/2010:)

(Verwijzend naar <http://www.ctsiet.ony.file/On%20tocationDCWRevl.htm>, een tekst uit 2007, geschreven door de World Heart Fondation, blijkt dat cardiale heelkunde in Rusland aanwezig is in meerdere academische centra, waarvan het bekendste, het Bakoulev instituut, in Moskou gelegen is. Deze heelkunde zou op hoog niveau zijn, en dus voldoende voor de opvolging van betrokkene. Tegelijkertijd wordt echter vermeld dat omwille van geografische en economische redenen de toegankelijkheid tot deze zorgen niet altijd evident zijn. Samenvattend kunnen we stellen dat betrokkene lijdt aan een ernstige hartaandoening waarvoor hij gespecialiseerde opvolging nodig heeft. Deze opvolging bestaat in Rusland, dus is er m.i. strikt medisch gezien geen bezwaar voor terugkeer.) Gezien verzoekers regio van verblijf in zijn herkomstland uitzonderlijk ver verwilderd is van Moskou, kan redelijkerwijze van verzoeker niet worden verlangd dat hij zich dient te wenden tot een academisch centrum in Moskou. Niet alleen is verzoeker wegens medische redenen niet in staat om lange reizen te ondernemen zonder strikte begeleiding. Bovendien is hij sociaal en financieel niet bij machte om de kosten van zowel de lange reis alsook de gespecialiseerde behandeling te dragen. Ook verweerder zelf heeft in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening gehouden met verzoekers regio van verblijf in zijn herkomstland. In het kader van zijn asielprocedure had verzoekers moeder reeds een afdoende toelichting gegeven aangaande hun regio van verblijf (Tsjetsjenië) in het herkomstland. Het administratief dossier bevindt zich in het bezit van verweerder, die nagelaten heeft om deze beschikbare inlichtingen aldaar te gaan nazien en/of verifiëren. Verweerder heeft dit ten onrechte niet gedaan en schendt derhalve de zorgvuldigheidsverplichting. Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing loutier en onakloende gemotiveerd en dat zij een schending uitraakt van de motiveringsplicht. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of

*gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule l.). De motiveringsplicht en vreemdelingenwet. TVVR, 1993.67 cv.)".*

2.3. De Raad wenst vooreerst op te merken dat de verwerende partij, het bestuur, noch in de bestreden beslissing zelf, noch in haar voorliggende nota met opmerkingen, ontkent dat één van de verzoekers, met name de heer (...), hierna ook 'betrokkene' genoemd, zware gezondheidsproblemen heeft, zoals ook blijkt uit het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer: *"Analyse van dit dossier leert me dat deze man lijdt aan een congenitaal syndroom met psychomotorische ontwikkelingsachterstand, faciale dysformie en een cardiopathie. De hartaandoening (een opening tussen linker en rechter hart) is in 2007 in België gecorrigeerd, waarbij tevens de mitraalklep vervangen werd. Deze behandeling heeft gunstig resultaat gegeven, waardoor er momenteel op cardiologisch vlak enkel nog sprake is van een residueel mitraalkleplijden. Het vergt echter wel levenslange follow-up in een tertiair of academisch centrum daar complicaties kunnen optreden en nieuwe chirurgie kan mogelijk zijn. Betrokkene heeft een functionele invaliditeit van meer dan 66% waardoor hij onmogelijk alleen kan leven of reizen."*

2.4. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische basis aan op grond waarvan de beslissing is genomen:

*"In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 (...)"*

*"De ambtenaar-geneesheer stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene, Irbakhanov Mogamed, behandelbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van herkomst, nl. Rusland (...)"*

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.5. Voorts voeren verzoekers de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Daar waar dit onderdeel van het middel de schending van het materiële motiveringsbeginsel behelst, verwijst de Raad voor de bespreking naar punt 2.14.

2.6. In zijn advies heeft de ambtenaar-geneesheer verwezen naar de medische verslagen van Dr. (...) van 10 juli 2009 en 4 september 2009. Verzoekers tonen op geen enkele manier aan op welke wijze het verslag van de ambtenaar-geneesheer foutief zou zijn, door louter te stellen dat het ingaat tegen wat Dr. (...) adviseert. De Raad merkt op dat de medische verslagen van Dr. (...) en die van de ambtenaar-geneesheer zeer gelijklopend zijn en dat deze verslagen geen dergelijke essentiële verschillen vertonen die zouden rechtvaardigen dat deze twee verslagen als tegenstrijdig kunnen aanzien worden. Het verslag van de ambtenaar-geneesheer bevestigt alle medische aandoeningen en tevens het feit dat de betrokkene onmogelijk alleen kan reizen. De cruciale vraag is of een adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst. Daar spreekt Dr. (...) zich echter niet heel specifiek over uit. Op de vraag *"Zijn er, volgens u, gezondheidsrisico's in geval van terugkeer naar het herkomstland?"* antwoordt zij als volgt: *"Afhankelijk van de kwaliteit van cardiale en cardiochirurgische centra in de regio van verblijf"*. Op de vraag *"Is de nabijheid van een ziekenhuis noodzakelijk? Zoja, over welke voorzieningen dient dit ziekenhuis te beschikken?"* antwoordt zij *"zie supra"* en supra staat te lezen: *"Gezien complexe aandoening, follow-up in tertiair of academisch centrum wenselijk"*.

2.7. De ambtenaar-geneesheer spreekt zich in zijn verslag over voornoemde cruciale vraag echter wel vrij expliciet over uit: *"Verwijzend naar <http://ctsnet.org/file/On%20LocationDCWRev1.htm> , een tekst uit 2007, geschreven door de World Heart Foundation, blijkt dat cardiale heelkunde in Rusland aanwezig is in meerdere academische centra, waarvan het bekendste, het Bakoulev instituut, in Moskou gelegen is. Deze heelkunde zou op hoog niveau zijn, en dus voldoende voor de opvolging van betrokkene. Tegelijkertijd wordt echter vermeld dat omwille van geografische en economische redenen de toegankelijkheid tot deze zorgen niet altijd evident zijn.*

*Samenvattend kunnen we stellen dat betrokkene lijdt aan een ernstige hartaandoening waarvoor hij gespecialiseerde opvolging nodig heeft. Deze opvolging bestaat in Rusland, dus is er m.i. strikt medisch gezien geen bezwaar voor terugkeer."*

2.8. Het verslag van de ambtenaar-geneesheer staat dus zeker niet diametraal tegenover de medische verslagen van Dr. (...). Te meer wanneer volgende zinssnede uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer herlezen wordt: *"Samenvattend kunnen we stellen dat betrokkene lijdt aan een ernstige hartaandoening waarvoor hij gespecialiseerde opvolging nodig heeft."*

2.9. In de mate dat verzoekers opwerpen dat de ambtenaar-geneesheer nagelaten heeft de betrokkene te onderwerpen aan een medisch onderzoek en dat daardoor het zorgvuldigheidbeginsel geschonden zou zijn, volstaat het te vermelden dat artikel 9ter, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt: *"De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door de ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen"*. Zodoende is de ambtenaar-geneesheer wettelijk dus niet verplicht zelf een medisch onderzoek te doen. Hij 'kan' dat immers 'zonodig'. Gelet op het feit dat al de medische verslagen die dateren van voor het verslag van de ambtenaar-geneesheer niet wijzen op een sterke verdeeldheid onder de behandelende artsen, zij in tegendeel eerder éénduidig zijn, is het feit dat de ambtenaar-geneesheer zelf geen onderzoek deed ook niet kennelijk onredelijk te noemen. Uit voorgaande bepaling kan dus afgeleid worden dat de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheid heeft, maar zeker niet verplicht is, de vreemdeling te onderzoeken. In casu heeft de ambtenaar-geneesheer klaarblijkelijk geoordeeld dat de voorgelegde attesten van eerdere artsen voldoende waren om tot bovenvermelde conclusies te komen. Er dient nogmaals opgemerkt te worden dat de aangehaalde pathologieën niet betwist worden door het bestuur. Verzoekers maken niet duidelijk op welke wijze het zorgvuldigheidbeginsel geschonden zou worden door het niet onderzoeken van betrokkene.

2.10. De Raad heeft bij de uitoefening van haar rechtsbescherming de bevoegdheid om een beslissing onwettig of kennelijk onredelijk te bevinden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de wettelijke bepalingen en pleegvormen correct werden opgevolgd. Zo kennen verzoekers de juridische en feitelijke grondslag van de bestreden beslissing. Tevens werd het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer kenbaar gemaakt aan verzoekers. Daarnaast vermeldt de bestreden beslissing dat verzoekers medische toestand *"een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een vernederende of onmenselijke behandeling, gezien deze behandeling in principe beschikbaar is in Rusland"* en nog dat *"samenvattend kan gesteld worden dat betrokkene lijdt aan een ernstige hartaandoening waarvoor hij gespecialiseerde opvolging nodig heeft. Deze opvolging bestaat in Rusland, dus is er m.i. strikt medisch gezien geen bezwaar voor terugkeer"*. Hetgeen meteen impliceert dat het bestuur de toestand van verzoeker kent en tevens de noodzakelijke overwegingen aangaande verzoekers medische toestand heeft gemaakt maar dat dit oordeel, na in consideratie en afweging op basis van de voorliggende gegevens en feiten, echter resulteerde in een discretionair oordeel dat negatief is wat betreft betrokkene's aanvraag.

2.11. Aangaande de stelling van verzoekers dat het bestuur niet afdoende heeft gemotiveerd en onzorgvuldig was bij het nemen van haar beslissing daar waar de beschikbaarheid van medische opvolging in de regio van Rusland van waar verzoekers afkomstig zijn op het voorplan treedt, oordeelt de Raad als volgt.

2.12. Vooreerst wordt het deel van de bestreden beslissing dat hierover handelt nogmaals hernomen:

*“Verwijzend naar <http://www.ctsnet.org/file/On%LocationDVWRev1.htm>, een tekst uit 2007, geschreven door de World Heart Foundation, blijkt dat cardiale heelkunde in Rusland aanwezig is in meerdere centra, waarvan het bekendste, het Bakoulev Instituut, in Moskou gelegen is. Deze heelkunde zou op hoog niveau zijn, en dus voldoende voor de opvolging van betrokkene. Tegelijkertijd wordt echter vermeld dat omwille van geografische en economische de toegankelijkheid tot deze zorgen niet altijd evident zijn.”*

2.13. Vooreerst blijkt uit de zinssnede *“en dus voldoende voor de opvolging van betrokkene”* dat het bestuur wel degelijk in concreto oordeelde over betrokken verzoeker, de heer (...). Daarnaast blijkt duidelijk uit bovenstaand onderdeel van de motivering dat het bestuur op de hoogte is van de vraag naar nabijheid van gepaste medische zorg voor betrokkene in de regio waaruit hij afkomstig is. In zijn aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet had betrokkene die reeds vermeld. Zodoende heeft het bestuur hier terecht een passage aan gewijd in haar motivering van de bestreden beslissing. Bovenstaande passage leert vooreerst dat dergelijke academische of tertiaire medische centra in Rusland bestaan. Meer nog, de motivering specificeert ontegensprekelijk dat er zelfs *‘meerdere’* dergelijke centra zijn in Rusland. Waarvan het Bakoulev-instituut eenvoudigweg het bekendste is voor cardiale heelkunde. Verzoekers houden voor als zou dit het enige dergelijk medisch centrum zijn, waardoor zij verplicht zouden zijn 2500 km te reizen. Hetgeen niet strookt met het gegeven dat er verscheidene dergelijke centra zijn. Het advies van de ambtenaar-geneesheer en aansluitend de bestreden beslissing zelf beperken de keuze van het medisch centrum in Rusland dus niet tot Moskou. Er zijn echter, zoals expliciet vermeld, meerdere centra waar betrokkene terecht kan in Rusland. Hoe dan ook is de conclusie, dat er adequate behandelingen in Rusland voorhanden zijn, terecht en wordt deze vaststelling overigens niet als dusdanig betwist door verzoekers.

2.14. Daarnaast staat in het medisch verslag van Dr. (...) van 4 september 2009, het verslag van de arts aangezocht door betrokkene zelf, te lezen dat een gespecialiseerde opvolging evenwel nodig is maar dat het daarbij gaat om *“een jaarlijkse follow-up”*. Zodoende is het niet zo dat betrokkene op regelmatige basis voor een dergelijk medisch centrum dient te verschijnen. Het bestuur weet dat betrokkene afkomstig is uit Tsjetsjenië, gelet op de aanwezigheid van stukken uit een voorgaande asielprocedure in het voorliggende zelfde administratief dossier, en heeft precies daarom de passage van hierboven toegevoegd aan haar motivering. Door de vermelding van de laatste zinssnede: *“Tegelijkertijd wordt echter vermeld dat omwille van geografische en economische de toegankelijkheid tot deze zorgen niet altijd evident zijn”*, geeft het bestuur te kennen zich van de ‘regio-kwestie’ bewust te zijn enerzijds maar anderzijds ook dat zij dit element meenam in haar discretionaire beoordeling met als resultaat de bestreden beslissing zoals deze nu voorligt. Zodoende kan de raad dit discretionair en wettig bevonden oordeel enkel vernietigen wanneer dit oordeel kennelijk onredelijk zou zijn of wanneer het zou steunen op motieven die niet draagkrachtig genoeg zijn om de bestreden beslissing te schragen. De feiten die aan de basis van de bestreden beslissing liggen zijn vooreerst een correcte weergave van zoals zij in het administratief dossier terug te vinden zijn. Het feit dat het medisch verslag van Dr. (...) tegenstrijdig zou zijn op bepaalde punten met het verslag van de ambtenaar-geneesheer is geen punt op zich, mocht dit niet zo zijn dan lag deze zaak hier nu immers niet voor maar was aan betrokkene allicht al een verblijfsrecht op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet toegekend geweest. De Raad is dan ook van oordeel dat wanneer het bestuur in de motivering van haar bestreden beslissing enerzijds erkent dat betrokkene’s medisch probleem ernstig is en daarnaast zelf informatie bijvoegt die leert dat er meerdere geschikte centra in Rusland zijn om betrokkene op te volgen en dat betrokkene’s arts zelf oordeelt dat die follow-up ‘jaarlijks’ wenselijk zou zijn, dit bestuur in de uitoefening van zijn ruime discretionaire bevoegdheid de grenzen van de kennelijke redelijkheid niet overschrijdt. De weergegeven motieven in de bestreden beslissing zelf en het eveneens aan verzoekers kenbaar gemaakte medische verslag van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar tevens verwezen wordt in de aanhef van de bestreden beslissing en dat zodoende integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, zijn dan ook van die aard dat zij draagkrachtig en voldoende afdoende zijn om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het materiële motiveringsbeginsel ligt dan ook niet voor.

2.15. Bovendien staat het betrokkene vrij zich al dan niet te vestigen in de buurt van zo’n medisch centrum in Rusland. Het medisch verslag van Dr. (...) leert tevens dat betrokkene niet alleen kan reizen maar wel kan reizen onder begeleiding. Betrokkene kan dus met zijn moeder de reis naar een dergelijk medisch centrum, waarvan er meerdere in Rusland zijn, jaarlijks ondernemen of zich vestigen in de buurt van een dergelijk medisch centrum. Hierbij dient opgemerkt dat Rusland inderdaad een groot land is qua uitgestrektheid maar dat dit niet enkel eigen is aan Rusland maar aan vele landen ter wereld. Bovendien zijn alle grote Russische steden verbonden via een netwerk van lijnvluchten, dewelke

wanneer zij slechts jaarlijks of halfjaarlijks dienen gebruikt te worden, financieel niet onhaalbaar hoeven te zijn.

2.16. Met hun betoog maken verzoekers niet aannemelijk dat de medische voorziening die vereist is voor de adequate medische opvolging van betrokkene niet beschikbaar zou zijn in die regio van Rusland waar betrokkene van afkomstig is. Vaste rechtspraak van de Raad van State ter zake luidt immers als volgt: *“De verzoeker moet aantonen dat de medische behandeling noodzakelijk is en in het herkomstland onmogelijk kan bekomen worden”* (RvS 20 juli 2000, nr. 89.067). Hier kan tot slot nogmaals op nuttige wijze artikel 9ter, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet in herinnering gebracht worden, dat ter zake het volgende bepaalt: *“De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken”*.

Het bestuur heeft voldaan aan de motiveringsplicht overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Zowel de feitelijke als de juridische basis wordt uitdrukkelijk weergegeven in de bestreden beslissing.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.17. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op van artikel 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (hierna: EVRM).

2.18. Verzoekers lichten hun tweede middel als volgt toe: *“Zoals voormeld is een adequate medische behandeling voor verzoeker in Tsjetsjenië uitgesloten. Een terugkeer naar zijn land van herkomst is daarom onmogelijk. Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M. (...) Een terugkeer naar zijn land van herkomst is minstens in de huidige omstandigheden in die optiek voor verzoeker totaal niet aangewezen. (gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden. Gelet op de kwetsbare toestand van verzoeker houdt een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor hem gezien de lopende medische hulpverlening als dan in het gedrang komt.”*

2.19. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.*

2.20. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 3 van het EVRM, omdat een adequate medische behandeling uitgesloten zou zijn. De Raad stelt vast dat dit op geen enkele wijze wordt aangetoond, terwijl het advies van de ambtenaar-geneesheer verwijst naar een tekst van de *“World Heart Foundation”*, die aangeeft dat een adequate behandeling in Rusland zeer zeker mogelijk is. Uit het medisch verslag van Dr. (...) blijkt overigens dat betrokkene slechts eens per jaar gecontroleerd dient te worden in een tertiair of academisch centrum. Deze faciliteiten zijn aanwezig in Rusland. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dienen verzoekers evenwel aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Om een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM aantoonbaar te kunnen maken hadden verzoekers minstens een begin van bewijs dienen aan te brengen dat dergelijke medische centra in Rusland niet beschikbaar zouden zijn. Quod non. Derhalve kan niet besloten worden tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.21. In een derde en laatste middel werpen verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel.



2.22. Verzoekers lichten dit middel als volgt toe: “verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft. Bij zijn verzoekschrift dd. 23 september 2009 had verzoeker wel degelijk recente en gemotiveerde medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan hij lijdt. Uit de voorgebrachte medische verslagen dd. 4 september 2009 opgesteld door de behandelende cardioloog dokter (...) blijkt dat de medische aandoeningen van verzoeker van die aard zijn dat hij nood heeft aan een regelmatige gespecialiseerde medische opvolging en dat er bijkomende medische behandelingen voorzien zijn. De voorgelegde medische verslagen dd. 4 september 2009 betreffen objectieve en verifieerbare documenten. Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Het is onredelijk dat verweerder verzoeker niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 3 juni 2010, dat strijdig was met de medische verslagen van de behandelende arts. Het is eveneens onredelijk om totaal geen rekening te houden met verzoekers exacte regio van verblijf (in Tsjetsjenië). Indien verweerder dat wél gedaan zou hebben. Had hij met een betere kennis van zaken kunnen verifiëren of er in die welbepaalde regio (op meer dan 2.500 km. van Moskou) al dan niet adequate medische voorzieningen voorhanden zijn. Het gegrond verklaren van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing”.

2.23. In een derde middel herhaalt verzoekende partij dat het redelijkheidsbeginsel zou geschonden zijn, omdat de ambtenaar-geneesheer nagelaten heeft de vreemdeling medisch te onderzoeken. Wat dit betreft, kan volstaan met een verwijzing naar de uitzetting hieromtrent in het eerste middel, vooral naar hetgeen gesteld wordt onder punt 2.8.

Ook het derde en laatste middel is derhalve niet gegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC